

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků v domě č. p. 537, Dejvice**, se sídlem Praha 6, Thákurova 16/537, IČ: 274 46 743, zastoupený JUDr. Ing. Soňou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Praha 7, V háji 1153/29, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2014, č. j.: MK 40328/2014 OPP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 25. 8. 2014, č. j.: MK 40328/2014 OPP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ing. Soni Sedláčkové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo kultury (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 3. 2014, č. j.: S-MHMP 423059/2013. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč dle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), neboť provedl změnu stavby na nemovitosti č. p. 537 v k. ú. Dejvice, Thákurova 16, Praha 6, která není kulturní památkou, ale nachází se v památkové zóně, a to bez závazného stanoviska správního orgánu I. stupně vyžadovaném § 14 odst. 2 památkového zákona.

Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a v průběhu správního řízení byly porušeny právní předpisy. Žalobce ve svém odvolání

podrobně zdůvodnil, proč považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nesprávné a nezákonné, avšak žalovaný na žalobcovu argumentaci reagoval zcela nedostatečně a rozporuplně. Žalobce předně namítal, že se v daném případě nejednalo o umístění zařízení ani o změnu stavby. Žalovaný však toliko uvedl, že změna stavby se sestává z jednotlivých prací popsanych ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto lze provedené práce označit za změnu dokončené stavby, kterou se rozumí „změna oproti existujícímu právnímu stavu stavby“. Toto tvrzení je však nesprávné s ohledem na § 2 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle komentářové literatury k tomuto ustanovení lze za stavební úpravu považovat různé vestavby, přestavby, změny vzhledu stavby, vnitřní dispoziční změny stavby apod. Žalobce je přesvědčen, že provedené práce výše popsaným úpravám neodpovídají, neboť jim chybí např. trvalost zásahu do budovy, změna charakteru či užití stavby a jejich dispozic.

Žalovaný dále nedostatečně odůvodnil názor, že změnami na nemovitosti byly ohroženy nebo poškozeny chráněné zájmy. Zejména žalovaný chybně interpretoval účel vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, o prohlášení částí území hl. m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany (dále jen „památková vyhláška“), neboť jejím smyslem jistě nebyla povinnost vyžádat si závazné stanovisko na každou úpravu, která nemění charakter budovy a neohrožuje její hodnotu z hlediska estetického, památkového, ani funkčního. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto žalobcovy námitky nevypořádal (pouze uvedl názor, že provedené úpravy podléhají posouzení závazným stanoviskem orgánu památkové péče), což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalovaný dále postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť se dostatečně nezabýval otázkou veřejného zájmu v dané věci. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/2004, by měl být veřejný zájem zjišťován v průběhu správního řízení poměřováním nejrůznějších partikulárních zájmů a z odůvodnění musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem nad těmito zájmy převážil. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce a nelze ho v konkrétní věci *a priori* stanovit.

Žalovaný rovněž nezjistil dostatečně stav věci v souladu s § 3 správního řádu, neboť dle spisového materiálu práce na střeše nemovitosti provedl vlastník bytové jednotky, nikoliv žalobce, kterému byla uložena pokuta. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65, podle něhož objektivní odpovědnost právnické osoby za správní delikt neznamená, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu. Správní orgán tedy musí vždy prokázat, zda příslušná osoba sankcionované jednání skutečně spáchala.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň dodává, že příslušný veřejný zájem je vyjádřen v památkovém zákoně a památkové vyhlášce a omezuje právo vlastníka realizovat změny stavby v rozporu s památkovou vyhláškou. Tímto veřejným zájmem je ochrana kulturního dědictví a ochrana památkové zóny tvořené souborem nemovitostí bez statusu kulturní památky, které však dotvářejí charakter a prostředí památkové zóny. Dané nemovitosti tvoří celek, jenž musí být chráněn před negativními novodobými zásahy způsobilými poškodit či

ohrozit chráněné hodnoty památkové zóny. Takovým zásahem je nepochybně i změna stavby či umístění zařízení realizované bez respektu k požadavkům státní památkové péče.

V daném případě je předmětem památkové ochrany urbanistická struktura a uliční interiér, dále architektura příslušné nemovitosti a její uplatnění v lokálních i dálkových pohledech. Památková hodnota nemovitosti, resp. její střechy spočívá v sourodém začlenění do hmotové skladby střešní krajiny daného historického urbanistického celku. Z toho důvodu památková péče usiluje o zachování střechy v maximálně autentické podobě a zároveň vyžaduje, aby každá změna respektovala sloh budovy, což se v daném případě nestalo.

Vzhledem k tomu, že stavební úpravy zasáhly do společných částí budovy, odpovídá za danou změnu stavby v souladu s § 14 odst. 2 památkového zákona žalobce jakožto správce. Skutečnosti, že předmětné práce podléhají posouzení závazným stanoviskem orgánu památkové péče, si žalobce musel být vědom nejméně od začátku roku 2012, kdy obdržel závazné stanovisko správního orgánu I. stupně ze dne 2. 1. 2012, č. j. S-MHMP 887344/2011, který shledal příslušné úpravy neakceptovatelné.

Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné, přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. Proto žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Dle § 14 odst. 2 památkového zákona „*vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17)*“.

Úvodem se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobce tuto vadu spatřuje ve skutečnosti, že v odvolání uvedl rozsáhlou argumentaci stran povahy příslušných stavebních prací (které rozdělil na dvě části – zástěny na jedné straně a zábradlí, schodiště, pochoz na druhé), na níž žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nereagoval. S tímto tvrzením však nelze souhlasit. Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta za provedení změny stavby na nemovitosti, takže všechny popsání práce ve svém souhrnu postihl jako změnu stavby. Z toho důvodu tedy blíže nevypořádal žalobcovu námitku, že umístěná dřevěná zástěna nemůže být považována za zařízení ve smyslu památkového zákona, a proto její umístění nevyžaduje závazné stanovisko správního orgánu I. stupně. Ohledně změny stavby, za níž byl žalobce v souhrnu sankcionován, žalovaný odkázal na § 2 odst. 5 stavebního zákona (včetně jeho komentáře) a zdůraznil, že změnou dokončené stavby se rozumí změna proti existujícímu právnímu stavu stavby; vzhledem k tomu, že střecha dané

nemovitosti nebyla zkolaudována jako pobytová terasa, žalovaný považoval žalobcovy práce za změnu stavby, k jejíž realizaci je v souladu s § 14 odst. 2 památkového zákona nutné opatřit si závazné stanovisko správního orgánu I. stupně. Soud tedy shrnuje, že žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl, jak interpretoval příslušná právní ustanovení, jak je aplikoval na zjištěný skutkový stav a k jakým závěrům dospěl. Byť je jeho argumentace stručná, jsou z ní patrné úvahy, které žalovaného vedly při posouzení daného případu, a jeho rozhodnutí proto ob stojí.

Žalovaný nadto věc posoudil správně i z věcného hlediska. Soud nejprve připomíná, že § 14 odst. 2 památkového zákona vymezuje jako činnosti, k nimž je zapotřebí předchozího závazného stanoviska, stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti. S výjimkou úpravy dřevin jde o činnosti, jejichž pojmové vymezení užívá označení činností vymezených ve stavebním zákoně. Z hlediska principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, podle kterého právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích) a právní jistoty lze dospět k závěru, že by stejné pojmy užívané v různých právních předpisech měly mít v zásadě stejný význam. Žalovaný proto správně vymezil změnu stavby v souladu s § 2 odst. 5 stavebního zákona a odkázal na komentář k danému ustanovení (viz Malý S., Stavební zákon, Komentář, Praha 2007). Neobstojí rovněž žalobcova argumentace, že příslušné stavební práce nelze považovat za stavební úpravy, neboť mohou být „bez vynaložení nepřiměřeného úsilí“ odstraněny a nemění charakter či užití stavby. Předně je třeba zdůraznit, že na definici stavebních úprav nemůže mít vliv, zda a případně za užití jakého úsilí mohou být příslušné stavební práce odstraněny. V daném případě nadto žalobce instaloval na střeche nemovitosti kovové zábradlí a schodiště, které je s nemovitostí pevně spojeno. Zejména však žalobce stavebními pracemi změnil charakter a užití střechy, neboť v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ji zařídil jakožto pobytovou terasu. Tyto práce je tedy třeba v souladu s § 14 odst. 2 památkového zákona považovat za změnu stavby, k níž je nezbytné vyžádat si závazné stanovisko správního orgánu I. stupně.

Není důvodná ani námitka, že správní orgány dostatečně nevymezily veřejný zájem v dané věci. Touto otázkou se zabýval zejména správní orgán I. stupně a s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek, není vadou, že žalovaný tuto problematiku podrobněji nerozebral. Odvolání ostatně námitku veřejného zájmu neobsahuje. Správní orgán I. stupně na str. 7 svého rozhodnutí vyložil, že *„dotčený objekt je mohutný čtyřpodlažní dům z třicátých let minulého století. Památková hodnota jeho střechy spočívá zejména v jejím sourodém začlenění do hmotové skladby střešní krajiny daného historického urbanistického celku, dále spoluvytváří architektonickou podstatu daného objektu, je nedílnou součástí jeho kompozice (...) s charakteristickou hmotou, proporcemi, krytinou i detaily. Zájem státní památkové péče je udržet střechu dotčeného historického domu v maximální míře v autentické podobě. Zejména předmětné zábradlí a zástěny narušují snahu pohledově nezatěžovat architekturu a exteriér domu výraznější hmotou, především v střešní krajině, která shodně navazuje na sousední domy, s nimiž tvoří celek. Předmětné jednoramenné schodiště vzhledem ke stávajícímu stavu střešní krajiny dotčeného objektu narušuje autenticitu domu. Stejně tak pochozí vrstva z tropické dřeviny Bangkirai svým i vizuálním efektem neodpovídá architektonické hodnotě objektu a představuje nežádoucí prvek (...)“*. Správní orgán I. stupně dále odkázal na památkovou vyhlášku, za jejíž účel označil *„ochranu kulturně historické a urbanisticko-architektonické hodnoty vybraných částí území hl. m. Prahy“*. Dle správního orgánu I. stupně zájem památkové péče a tedy veřejný zájem

v dané věci spočíval v zachování tradičních typů střech odpovídající svou podobou době, kdy tyto domy byly vystaveny. „*Předmětné úpravy jsou zásahem do části střechy dotčeného domu, který nemá žádné historické ani architektonické opodstatnění*“.

Z výše uvedených citací tedy vyplývá, že správní orgány vymezily veřejný zájem v obecné rovině (odkazem na památkovou vyhlášku) a dále podrobně popsaly, proč je v daném případě veřejný zájem danými stavebními úpravami ohrožen. Veřejný zájem tedy neurčily *a priori* bez vztahu k okolnostem daného případu, jak tvrdí žalobce, ale naopak vyčerpávajícím způsobem popsaly, jaký dopad mají příslušné stavební úpravy na charakter budovy a v čem spočívá ohrožení její hodnoty z hlediska estetického, památkového a funkčního.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí se však stala námitka, dle níž žalovaný dostatečně neprokázal žalobcovu odpovědnost za dané stavební úpravy. Na tomto místě je vhodné připomenout, že správní orgán je povinen při ukládání sankcí za správní delikty zkoumat naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu. Právní úprava v rozhodné době (tedy v době spáchání správního deliktu) byla založena na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Správním deliktem se rozumí protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, a za něž ukládá správní orgán sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znaky určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65).

Skutková podstata správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona zní: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17)*“.

Žalovaný žalobcovu odpovědnost za provedení změny stavby odvodil z § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (dále jen „zákon o vlastnictví bytů“), který zavádí zvláštní právnickou osobu – společenství vlastníků jednotek – způsobitou k právům a povinnostem ve věcech týkajících se správy, provozu a oprav společných částí domu. Společnými částmi domu jsou dle § 2 písm. g) zákona o vlastnictví bytů části domu určené pro společné užívání, mj. střecha, hlavní svislé a vodorovné konstrukce, vchody, schodiště, chodby, balkony a terasy. Na základě citovaných ustanovení žalovaný dospěl k závěru, že žalobce je odpovědný za stavební úpravy, neboť byly realizovány na společných částech domu. S takovou úvahou však nelze souhlasit.

Jak již bylo výše uvedeno, znakem každého správního deliktu, a to i správního deliktu, za nějž se činí odpovědnou právnická osoba ve formě objektivní odpovědnosti, je jeho objektivní stránka, kterou se právě od sebe jednotlivé správní delikty odlišují. Znakem deliktu je tedy jednání jako projev vůle ve vnějším světě, kterým byla porušena povinnost. Teprve porušením povinnosti je porušen zájem společnosti. V posuzované věci je jednání vymezeno tak, že právnická osoba *provádí změnu stavby v památkové zóně bez závazného stanoviska*. Nutným předpokladem pro spáchání daného správního deliktu je tedy skutečnost, že právnická osoba, v daném případě společenství vlastníků jednotek, danou změnu stavby skutečně provedlo. Jinak řečeno, společenství vlastníků jednotek je způsobilé porušit § 35 odst. 1 písm. h), ovšem výlučně svými pracemi či stavebními úpravami na společných částech domu. V žádném případě ale nelze přistoupit na to, že společenství vlastníků jednotek je automaticky odpovědnou osobou, kdykoli proběhnou práce či stavební úpravy na společných částech domu. Pro posouzení otázky žalobcovy odpovědnosti proto není tolik podstatné, jestli se stavební úpravy dotkly společných částí domu, ale jestli žalobce naplnil hypotézu použité normy, tj. jestli „prováděl změnu stavbu“ (srovnej rovněž rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 5 A 152/2012-27).

Dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změna stavby spočívala v realizaci: 1) jednoduchého tyčového ocelového zábradlí na obvodě rovné střechy, 2) lehkého jednoramenného kovového schodiště v šíři cca 90 cm, přisazeného k boční stěně sousedního objektu (pro venkovní přístup na stávající střešní terasu v úrovni 6. NP), 3) venkovní pochozí dřevěné podlahy Bangkirai na střešní krytinu terasy i plochou střechu, 4) pevné dřevěné zástěny o výšce až cca 2 m umístěné na kovové tyčkové ocelové zábradlí po vnějším obvodu rovné střechy.

Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona se za stavebníka považuje „osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí (...)“. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stavebníkem (tedy osobou provádějící změnu stavby) byl v případě úpravy ploché střechy (bod 3 výroku) a schodiště (bod 2 výroku) pan G. A., nar. X, bytem X (viz usnesení úřadu Městské části Praha 6 ze dne 13. 12. 2012, č. j. MCP6 095017/2012). Jelikož stavební úpravy v této části provedl pan A. a podmínky závazného stanoviska svým jednáním porušil on, je i on osobou odpovědnou za probírané závadné jednání (v rozsahu stavebních úprav pod bodem 2 a 3 výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

V případě realizace zábradlí na obvodě rovné střechy (bod 1 výroku) byl stavebníkem žalobce (viz usnesení úřadu Městské části Praha 6 ze dne 31. 1. 2013, č. j. MCP6 100684/2012), a proto odpovídá za porušení závazného stanoviska při realizaci této stavební úpravy. Ze správního spisu ovšem nevyplývá, kdo provedl stavební úpravu vymezenou v bodě 4 výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy instalaci pevné dřevěné zástěny o výšce cca 2 m. Povinnost zjistit tuto skutečnost ovšem leží na žalovaném, který je při ukládání pokut za správní delikty povinen prokázat naplnění všech znaků jejich skutkové podstaty. Z toho důvodu soud zrušil napadené rozhodnutí, neboť žalovaný se dostatečně nevypořádal s otázkou, která osoba prováděla jednotlivé stavební úpravy vymezené ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. jaký subjekt svým jednáním porušil § 14 odst. 2 památkového zákona.

Žalobce tedy se svými námitkami uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3000 Kč) a odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobcova advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží (3 000 + 6 200 + 600 + 1 428 =) 11 228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. 12. 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.